

S. K. ROSTEDT

SYNKÄN
VIRRRAN
SYLI

MOORNA III

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Orava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

Otavan Kirjasäätiö on tukenut tämän teoksen kirjoittamista.

© S. K. Rostedt ja Kustannusosakeyhtiö Otava, 2026
Kansi ja kartta: Emmi Kyytsönen

Kustannusosakeyhtiö Otava
Uudenmaankatu 10, 00120 Helsinki
tuoteturvallisuus@otava.fi

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-53595-9

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

Omistettu sinulle,
joka jo lapsena pakenit oikeaa maailmaa kirjojen sivuille.

Sinä selvisit.

Ja sinä, joka olet nyt samaisella pakomatkalla:
sinäkin selviät,
koska olet *viisas* ja *vahva*.

REMENA

ILMAN PIIRI

ARO

SAMALA

Moornan suosikkikanalle oli kasvanut zidihirin siivet. Näky oli naurettava – Moorna hekotti niin, että kyljissä tuntui.

”Caidas! Et sinä voi tehdä kanaparalle noin!”

Ylidemoni levitteli käsiään kuin sanoen *tätä tämä nyt vain on* ja pyyhkäisi sitten hikeä paljaalta rinnaltaan. Vaikka aurinko oli jo korkealla, suurin syy Caidaksen ihon houkuttelevaan kiiltoon oli lihasharjoittelu, jonka mies suoritti kurinalaisesti päivittäin.

Oli kimmeltävän rinnan syy mikä hyvänsä, Moornaa näky ei haitannut.

Päinvastoin.

Tuo mies ja kaunis kesäpäivä tekivät hänet oikeastaan hyvin onnelliseksi. Pian vedetkin lämpenisivät ja järvessä viihtyisi pulahdusta pidempään. Vain muutama viikko, ja kesä olisi *parhaimmillaan*.

Ennen Moorna oli inhonnut kesää, sen hiostavaa ilmaa ja porottavaa aurinkoa. Täällä, vuorilaaksossa, ilma pysyi raittiina keskikesälläkin.

”Miksen voisi? Sehän nauttii tästä. Katso vaikka”, Caidas vastasi ja pyöräytti sormeaan. Vesitaikuus loihti ruskeankirjavalle kanalle läpi-kuultavan, kalamaisen pyrstön ja jäniksen korvat. Moornan tipusta asti kasvattama kana kaakatti innokkaasti Caidaksen jaloissa ruuan toivossa eikä tuntunut välittävän uusista, väliaikaisista ulokkeistaan.

”Sano sille, Zidi!” Moorna kannusti kikattaen. Kun ruokaa ei tip-punut, kana rääkäisi pettyneenä ja hypähteli heidän luotaan rinteeseen, missä loput sen laumasta laidunsi.

Rinteen takaa avautuva maisema oli yhä kauneinta, mitä Moorna oli koskaan nähnyt. Näin alkukesästä hän rakasti seurata pienten, värikkäiden kukkien merta, joka jatkui aina kauempana siintäville äkkijyrkille vuorille asti. Niiden juurella niittyjen keskellä oli kumpu, jonka seassa hänen vuohensa ja kissansa viihtyivät.

Jos Moorna kääntyisi, hän näkisi tumman mökin ja sen takana järven, jolla oli taipumusta kimaltaa erityisen kauniisti tällaisina päivinä. Joskus timantit veden pinnalla olivat niin häikäiseviä, että Moorna epäili Caidaksen olleen asialla. Tämän taikuus kykeni mitä kauniimpiin tekoihin, vaikka juuri tänään hän oli valinnut käyttää voimiaan hölmöyksiin.

”Olisi pitänyt arvata, että olet taas tuon kanan puolella”, Caidas sanoi muka murheellisenä.

Moorna kohotti leukaansa ja hymyili omahyväisesti. ”Tietenkin. Se on suloisempi kuin sinä.”

”Se myös kakkaa kuistille joka toinen päivä.”

”Ainakaan se ei kutsu minua torttuseksi.”

Caidas näytti Moornalle kieltä, nappasi sylillisen polttopuita voimakkaile käsivarsilleen ja kääntyi kohti heidän tupaansa. Moorna irvisti katsoessaan itse tekemäänsä oviaukkoa – se oli vähän vino ja liian matala ylidemonin varrelle, sillä Moorna ei ollut kuunnellut Caidaksen vinkkejä rakennusvaiheessa.

Hän oli halunnut pärjätä sahan ja lankkujen kanssa yksin.

”Tuletkos, Moornaseni?” Caidas kysyi olkansa yli ennen kuin hävisi mökin sisään.

Moorna katsoi Caidaksen perään.

Ja ehkä myös vähän tämän... perää.

Hän muisti taas, mikä sai tämän paikan tuntumaan kodilta. Heidän mökkinsä, kaunis luonto ja eläimet olivat kaikkea sitä mistä Moorna oli haaveillut, mutta mikään niistä ei olisi tuntunut näin ihmeelliseltä ilman Caidasta.

Tuo mies oli kärsivällisesti näyttänyt hänelle maailmaa, turvannut tien Tuonesta tänne. Hyväksynyt hänet pala palalta.

Caidas oli, kaikkine vikoineen, täydellinen.

Elämä tuntui olevan niin upeaa, että joskus Moorna epäili kaiken olevan harhaa.

Mökin piipusta alkoi tupruta savua hellan lämmitessä. Viime aikoina Moorna oli opetellut leipomaan, ja vaikka hän oli joutunut antamaan alussa suurimman osan leipomuksistaan eläimille – leivät ja pullat olivat olleet aivan liian kovia tai palaneita – pikkuhiljaa hän oli saanut myös onnistumisen kokemuksia. Malkra oli viime kerralla käydessään näyttänyt, miten kukat aseteltiin leipään niin, että paisuttuaan sen pinnasta tuli taideteos.

Leivät ehkä näyttivät hyviltä, mutta maussa Moornalla oli vielä petrattavaa. Onneksi hänellä oli siihen aikaa. Se etu oli pitkässä elämässä, jonka demoninen veri tarjosi.

Ja onneksi Caidas oli hänen rinnallaan, elämässä tätä rauhallista elämää, kaukana vuoren juurella, tur

vas

s

a

Moorna hukkui.

Spell-joki veti häntä syvemmälle, syvemmälle, niin kauas pinnasta, ettei hän tiennyt joen edes olevan niin syvä, niin tumma ja tappava.

Hän yritti paniikissa kutsua voimaansa, mutta musta tuli sammui heti päästyään sormenpäistä. Vaikka se ei voinutkaan auttaa häntä pois veden pyörteistä, se osasi kertoa, että muut olivat lähellä.

Caidas. Aiya. Anastia.

Ja joku muukin, *jokin* –

Virta nykäisi häntä rajusti, ja Moornan pää iskeytyi kiveen.

OSA 1

Kuilu

Luku 1

Pakokauhu valtasi Caidaksen.

Hänen elementtinsä yritti tappaa hänet.

Hän oli onnistunut luomaan kasvojensa ympärille pienen ilmakuplan, mutta silti lyhyet henkäykset vihloivat keuhkoja. Joki oli niin voimakas, että hänkään ei mahtanut sille enää mitään. Hän saattoi vain yrittää paikantaa muut ja pitää epätoivoisesti yllä heidänkin ilmakupliaan, jotka oli viime tingassa saanut loihdittua. Se oli vaikeaa, virtaukset riepottelivat heitä erilleen, ja taikuu –

Caidas yritti pitää silmänsä auki vedenalaisessa kuohussa, mutta paine pakotti luomet silmien suojaksi. Joen pohja oli syvemmällä kuin olisi pitänyt. Kivet ja muta tuntuivat väistyneen mustan, ammottavan kuilun tieltä. Mitä syvemmälle hän ajautui, sitä vähemmän taikuu puri joen pauhuun.

Oli kuin koko Remenaa halkova Spell olisi *halunnut* heidän kuo-
levan hirmuisessa virrassa.

Caidas ei tuntenut vedessä muita kuin heidät neljä. Fioreden ei ollut seurannut heitä – ehkä siksi, että tämä oli pelästynyt jotakuta juuri ennen kuin he joutuivat veden valtaan. Näin väkevää vesitaikuutta saattoi löytyä Veden piiristä, mutta miksi piiri kääntyisi valtiatartaan vastaan?

Ehkä joki olikin pelastanut heidät, mutta nyt se käyttäytyi kuin raivopäinen hirviö.

Caidas yritti yhä käskeä Spelliä rauhoittumaan ja asettumaan tavalliseen, lempeään rytmiinsä, mutta hän ei edes saanut virtaa estettyä mätkäyttämästä simpukkaa naamaansa.

Caidas toivoi hartaasti, että mihin tahansa joki heitä vei, se veisi heidät sinne yhdessä.

Caidas yski vettä keuhkoistaan.

Hän makasi kovalla maalla. Virtaus oli viimein päästänyt hänet otteestaan ja tuonut... tänne. Hän yritti nousta, mutta näki vain tähtiä ja lysähti takaisin selälleen kovalle, kylmälle alustalle.

Kautta Tuonen.

Ensimmäistä kertaa hän oli ollut vaarassa hukkuu.

Hänhän oli vettä hallitseva ylidemoni.

Edes sedän koulutuksessa hän ei ollut joutunut tällaiseen tilanteeseen – vesi oli hänen turvasatamansa eikä yrittänyt ikinä listiä häntä. Silti nyt jokin vieras, vahva voima oli saanut hänet pelkäämään omaa elementtiään.

Caidas yski taas rajusti. Kielenkannat kovettuivat, ja vatsa –

Enemmittä varoituksitta hän oksensi nielemäänsä jokivettä. Kolmesti.

Kammottavaa.

”Ai... ya...”, hän raakkui yökkäysten loputtua ja avasi silmänsä.

Näkö pysyi epätarkkana ja maailma huojuu, mutta hän sentään kuuli jotain. Kimeä vaikerointi paljasti Anastian hänen lähellään hengissä, kiitos Aman. Mutta missä olivat muut...

Uusi yskänpuuska sai Caidaksen haukkomaan henkeään, ja silmissä musteni uudelleen. Hän nousi polvilleen ja piteli vatsaansa, yritti saada hengityksensä tasaantumaan.

Hän ei muistanut, miten hän ja Anastia olivat päässeet pois taikudesta tyrskyävästä joesta. Viimeinen muistikuva oli sysimustasta vedestä.

Missä me edes olemme?

Caidas yritti tutkia ympäristöä muilla aisteillaan. Maa hänen allaan oli sileää, märkää kiveä. Ehkä aaltojen muovaamaa. Oliko Spell-joki vienyt heidät kenties merelle?

Ei. Haju kertoi toista – tämä oli makeaa vettä. Ja äänet, joita hän pystyi tarkkailemaan nyt paremmin, kun humina korvissa antoi periksi, kulkivat pyöreinä hänen ympärillään.

Pyöreinä?

Caidas ravisti päätään ja pakotti katseensa tarkentumaan.

He olivat jonkinlaisessa luolastossa. Syvällä maan alapuolella, sillä vain sinertävät kasvit loivat hieman valoa seinustoilla. Hitaasti virtaava vesi kulki lähellä mutkittelevassa uomassa ja heijasti sinistä hohdetta.

Anastia makasi hänen vieressään kasvot veressä.

Näky sai hänet liikkeelle.

”Anastia, olen tässä”, Caidas raakkui ja nousi huterasti jalkeille.

Vastaukseksi Caidas sai vain surkeita äännähdyksiä, mutta hurjan näköisiä kasvoja lukuun ottamatta siskontyttö taisi olla kunnossa. Caidas siirsi hänen märkiä hiuksiaan sivuun. ”Anastia, kuuletko minua? Onko sinulla murtumia tai ruhjeita muualla kuin kasvoisiasi?”

Anastia räpytteli silmiään. ”Ei, kai...”

”Hyvä. Pääsetkö istumaan? Aistitko äitiäsi missään? Tai jotain vierasta?”

Caidas ei itse tuntenut Moornaa tai Aiyaa, vaikka haravoi taikuu-dellaan niin pitkälle kuin pystyi. Oikeastaan uoman tuolla puolen ei tuntunut mitään hälyttävää – vain vettä ja kiveä.

”Päähäni sattuu”, Anastia voihki. ”En tunne mitään.”

”Se ei haittaa. Jos pystyt, nouse hitaasti istumaan.”

Silmät pyörivät Anastian päässä niin, että Caidas tiesi hänen tais-televan huimausta vastaan. Siitä huolimatta tyttö sai itsensä istuma-asentoon.

Caidas piteli kättä hänen selällään ja tutki ruhjeita – ilmeisesti

Anastian pää oli paiskautunut joltain vasten, sillä nenä oli murtunut ja toinen suupieli naarmuilla. Parantava vesi liukui Caidaksen sormilta Anastian iholle ja kasvojen luihin. Tyttö irvisti, kun taikuu kuroi kudosta kasaan.

Anastialla oli yhä päällään samanlainen remenalainen villalla vuorattu talvitakki kuin Caidaksellakin, mutta se oli läpimärkä ja repeytynyt auki. Lampaanhajuisia pisaroita tippui tasaisena virtana.

”Kuivaan vaatteesi”, Caidas sanoi, ja heilautti kättään. Pisarat paiskautuivat jokeen. Caidas teki saman tempun itselleen, vaikka arvelikin, että kohta he kastuisivat uudelleen – ainoa reitti pois näytti kulkevan matalan veden mukana.

Caidaksen soturin vaistot alkoivat heräillä. Hän taikoi heidän ympärilleen suojan samalla kun auttoi Anastiaa liikkumaan veden äärelle. Tyttö ei ollut täysin tilanteen tasalla vaan selvästi shokissa. Vaikka hän oli jo ehtinyt saamaan koulutusta soturitaitoihin, rohkeallekin lapselle oli liikaa nähdä oma äiti kuihtuneena ja kidutettuna ja todistaa haltiavalttiattaren uhkauksia.

”Muistatko mitään siitä, miten päädyimme tänne?” Caidas kysyi.

Anastia pudisti päätään. ”Muistan vain sen, kun vesi...”

Caidas nyökkäsi ja kiristeli leukojaan. He eivät olleet vaarassa juuri nyt, mutta Moorna ja Aiya saattoivat olla.

”Tule, lähdetään liikkeelle. Etsitään äitisi ja Moorna.”

He joutuivat kulkemaan vedessä, sillä penkere oli liian kapea ja seinistä töröttävät terävät kivet vaikeuttivat etenemistä.

Tumma kivi oli ihmeellisen kiiltävää ja sileää, aivan kuin vesi olisi kuluttanut sitä ajan alusta asti.

Caidas johdatti Anastiaa virtausta vastaan. Joki laskeutui loivasti alas, ja sen matala vesi ylsi paikoin vain nilkkoihin. Vain yhdessä mutkassa vesi nousi äkkiarvaamatta Anastian vyötärön korkeudelle – hän oli yhtä pienikokoinen kuin äitinsä. Anastia muistutti myös luonteeltaan Aiyaa. Muut Aiyan lapsista olivat luonteeltaan pehmeämpiä, toki nuorempiakin, mutta Anastia oli aina tullut enemmän äitiinsä kuin kurjaan isäänsä Mahabriin.

”Etkö saisi kävelyä vedessä kevyemmäksi? Minulta loppuvat voimat tässä kahlatessa”, Anastia valitti.

Caidas piti nurinaa hyvänä merkinä – shokki ja ruhjeet alkoivat laantua.

”Jos tietäisin varmuudella, ettemme ole vaarassa, voisin nostaa meidät kävelemään veden päällä. Haluan kuitenkin säästellä taikuuttani, joten nyt ei ole muuta vaihtoehtoa kuin kahlata.”

Anastia pysyi vaiti ja pysytteli kuuliaisesti Caidaksen takana – huomaamattomana pysymistä ja johtajan seuraamista opetettiin ylimedemoneille pienestä pitäen.

Anastian metallitaikuus ei kuitenkaan ollut huomaamatonta. Caidas irvisti, kun se syöksähteli ilmassa, selvästi Aiyaa tai tämän voimaa etsien.

”Älä sinäkään tuhlaile voimiasi, Anastia.”

”En minä tuhlaile”, tyttö vastasi, mutta samalla taikuuden pulssi painosti Caidasta.

”Jos haluat löytää äitisi, pidä taikuus toistaiseksi itselläsi.”

Se sai Anastian vetämään voimansa takaisin.

”Sattuuko sinulla olemaan aseita? Vai veikö Spellin virtaus kaiken mukanaan?” Caidas kysyi. Hänen oma miekkansa oli hävinnyt virtaan, mutta pienet terät olivat tallessa vaatteisiin piilotettuna. Hän kiittäisi myöhemmin Simaxia tämän ompelutaidoista, sillä taisteluasuu oli ystävän käsialaa.

Caidas kurkisti taakseen. Anastia pudisti päätään ja näytti anteeksipyytelevältä.

”Ei muuta kuin äidin volframikoru. Tikarit taisivat irrota joessa.”

Caidas pysähtyi, kääntyi ja pakotti virneen kasvoilleen.

”No, nyt voit hyvällä syyllä tehdä itsellesi piikikästä kynsitaidetta.”

Vitsailu ei uponnut Anastiaan – ilmeisesti heidän kynsiin liittyvä sanaharkkansa oli tuoreessa muistissa.

Caidas jatkoi: ”Pidä volframista hyvä huoli – sen avulla äitisi havaitsee sinut jo kaukaa. Ja päinvastoin. Juuri nyt se on meidän tärkein johtolankamme hänen luokseen.”

”Missä ihmeessä äiti ja Moorna mahtavat olla”, Anastia pohti, kun he jatkoivat matkaa. He nousivat pois vedestä penkereelle, joka oli vihdoinkin leventynyt tarpeeksi.

”He eivät voi olla kaukana”, Caidas vastasi hiljaa. Hän jätti lausumatta ääneen mahdollisuuden, etteivät toiset olleet päässeet joesta, sillä vaikutti yhä siltä, että hän ja Anastia olivat ainoat elävät olennot täällä. Kirkkaassa vedessä ei näkynyt kalan kalaa.

”Caidas”, Anastia varoitti yhtäkkiä.

Caidas taikoi hetkessä vettä heidän suojakseen. Mikään ei kuitenkaan vaikuttanut muuttuneen, ja nopeasti Anastia jatkoi:

”Luulen tuntevani äidin volframin, mutta... jokin täällä tuntuu vääristävän sitä.”

Caidas laski suojuksiaan. Vain vähän, koska Fioreden tai joku muu vihollinen saattoi ilmestyä mutkien takaa koska vain.

”Tämä paikka vaikuttaa kieltämättä oudolta”, Caidas myönsi kierrellen, sillä ei halunnut luoda turhaa toivoa Aiyen löytymisestä.

Rauhaton hiljaisuus lankesi heidän välilleen, kun he jatkoivat matkaa.

”Äiti yritti pitää minusta kiinni vedessä”, Anastia sanoi liki kuis-katen.

Caidas räpytteli silmiään, joihin kihosi yhtäkkiä kosteutta. ”Tietenkin yritti. Äitisi tekee puolestasi mitä vain.”

Venytetty hiljaisuus kertoi Anastian empivän. Viimein hän kysyi:

”Onkohan äiti vihainen siitä, että tulini luvatta mukaanne Remenaan?”

Caidas tuhahti tuskin kuuluvasti. Hän oli *itse* vihainen Anastialle, että tämä oli loikannut portaaliin viime hetkellä ja vaarantanut heidän ennestäänkin riskialttiin suunnitelmansa. ”Saat takuuvarmasti kuulla kunniasi sitten, kun pääsemme takaisin kotiin.”

”Jos pääsemme”, Anastia mumisi.

”Kuka sinusta noin pessimistisen on kasvattanut?”

”Äiti sanoo sitä realismiksi.”

Nyt Caidaksen virne oli aito, joskin keskustelu sai hänet ajatte-

lemaan Tuonea ja sitä, mitä setä oli tehnyt heidän lähtönsä jälkeen. Oliko Simax joutunut ongelmiin autettuaan heidät karkuun ylijohtajan nenän alta? Anastia kuulisi varmasti kunniansa paitsi äidiltään myös ylijohtajalta sitten, kun kaikki olisi vielä joskus ohi.

Ja mikä enää olisi koti?

Vastaus siihen tuli empimättä.

Moorna.

Tyttö oli Caidakselle koti.

Puoli vuotta oli ylidemonin elämässä lyhyt hetki. Kuin viikko ihmiselämässä. Silti harmaasilmäinen tyttö oli siinä ajassa lumonnut hänet niin, että hän oli jopa työntänyt hetkellisesti sivuun Aiyalta saamansa tehtävän.

Ehkä Caidas oli jo Kuninkaanpalatsin huutokaupassa aistinut, mikä Moorna todella oli. Puoliverinen demoni. Yksi heistä. Ei haltiaverta, niin kuin tyttö itsekin oli koko elämänsä uskonut. Caidas oli todella alkanut epäillä tytön verenperimää, kun oli vienyt Moornan mukanaan Lenemainneriin, haltioiden pääkaupunkiin.

Siellä, koreassa palatsissa, he olivat yrittäneet herättää Moornan taikuuden haltioiden pyhän kiven Averen avulla, mutta se ei ollut toiminut. Syy oli ollut naurettavan selvä. Niin ilmiselvä, ettei Fioredenkaan ollut silloin tajunnut seisoneensa kahden demonin edessä.

Ylidemonin voiman herätti vain toisen ylidemonin veri.

Caidas oli omalla verellään sytyttänyt sen, mikä Moornan suonissa oli syntymästä saakka uinunut.

Mustan tulen.

Harvinaisen, kenties ainutlaatuisen mustan tulen, joka kykeni tuhoamaan sysihunajaa.

Sysimehiläisten tuottama myrkky oli yksi ainoista keinoista tappaa ylidemoni nopeasti. Haltioillekin se oli vaarallista, vaikkei yhtä tappavaa. Ennen Moornan tulta vastalääkettä ei ollut tunnettu.

Ja siksi niin Fioreden, Falco kuin Caidaksen setäkin halusivat Moornan itselleen. He tiesivät, että mustan tulen valjastaminen ylidemonien käyttöön toisi käänteentekevän edun sodassa, joka

Remenassa lähes vääjäämättä koittaisi. Kaikki osapuolet valmistautuivat taisteluihin, ja koska haltioiden taikuus oli heikentynyt vuosikymmenten aikana, Fioreden halusi Moornan kyvyt käyttöönsä.

Caidas puski eteenpäin, vaikka luolasto näytti lähes samalta mutka toisensa jälkeen.

”Vieläkö tunnet jotain?” hän kysyi Anastialta.

”No... En”, tyttö mutisi.

Caidas ei näyttänyt pettymystään siskontytölleen.

”Hetimit, jos havaitset äitisi, kerro suunta.”

Hitto. Emme voi kulkea koko päivää täällä päämäärättömästi.

Hän ja Moorna olivat paenneet haltiavaltiattaren nenän edestä jo kahdesti. Caidas ei antaisi villiintyneen joen erottaa heitä toisistaan.

Tai tämän loppumattomalta tuntuvan luolaston.

Jos Caidas oli päätellyt oikein, sedän suunnitelma oli ollut viedä Moorna ensin Kalmunikiin polttamaan ihmiskuninkaan sysihunajaviljelmät, jonka jälkeen demonit olisivat voineet iskeä Ketoon.

Tuonen ylijohtaja Vitali Vanhaldan suunnitelmassa oli eräs heikkous.

Setä kuvitteli, että taikuuden laimentumisesta kärsivät haltiat olisivat liian voimattomia puolustautumaan ilman sysihunajaa. Hän ei kuitenkaan ottanut huomioon sitä, että Fioredenilla saattoi jo olla ratkaisu ongelmaan – olihan hänellä ja ihmiskuninkaalla Rannikolla yhteinen tutkimuslaitos.

Siksi Tuonen demonien piti toimia nopeasti, jos mielivät takaisin alkuperäiseen kotiinsa Remenaan.

Caidaksen mielestä sota oli huono ajatus. Heidän pitäisi yrittää kotiinpaluuta harkitun rauhallisesti ja purkaa historiaan kudottua valhetta teko teolta. Demonit oli maalattu tarinoiden kauhuiksi, tuhat vuotta sitten käydyssä sodassa kukistetuiksi hirviöiksi. Näkemys oli mahdollista muuttaa, jos setä Julma niin haluaisi.

Mutta ei hän halunnut.

Vitali Vanhaldan suonissa virtasi syvä katkeruus ja kostonhimo.

”Sinulla ei taida olla aavistustakaan siitä, kuljemmeko edes oikeaan suuntaan?” Anastia kysyi yhtäkkiä.

Caidas pohti hetken vastaustaan ja päätyi rehellisyyteen. ”Ei. Mutta yritän seurata vaistoani. Ja taikuutta. Siihen kannattaa luottaa.”

”Kuulostat ihan opettaja Anmarilta... Meidän olisi pitänyt ottaa Simax mukaan.”

Caidas vilkaisi taakseen kulmat koholla. ”Miksi niin?”

”Hän voisi nyt jäljittää äidin. Ja Moornan.”

Moornan nimi tuli Anastian suusta hieman kankeasti. Vaikka Caidas oli huomannut heidän lähentyneen kolmikon lähdettyä Moornan kotikylästä, oli Anastia näemmä yhä varautunut.

”Minusta tuntuu, että Max on saanut jäljittämisen kuulostamaan liian helpolta”, Caidas vastasi ja pälyili edessä olevaa mutkaa, mutta ei havainnut – vieläkään – mitään vaarallista. Vaarattomuus alkoi olla epäilyttävää. ”Tällä hetkellä sinä ja äitisi jäljitätte toisenne parhaiten. Pidä siis aistisi auki.”

”Simax jäljitti lasiketunkin”, Anastia pisti vastaan.

”Se olikin kärsivällisen työn tulosta. Ja tuurillakin oli osansa. Hän on taitava jäljittäjä, mutta ei kaikkivoipa.”

Caidas ei katsonut taakseen, mutta oli aistivinaan uhmakkaan silmien pyöräytyksen.

Maakaistale kapeni, ja he joutuivat taas veteen kahlaamaan. Caidasta ihmetytti, miksei vedessä elänyt mitään. Olivatko he Tuonessa, jollain sen kartoittamattomista saarista? Jos olivat, kuka heidät oli tänne tuonut? Tuoneen matkustaminen vaati portaalin, jota heistä kumpikaan ei ollut tehnyt. Ja jos joku olisi pelastanut heidät joesta, eikö pelastaja olisi jäänyt katsomaan, että heillä oli kaikki kunnossa?

Äh, ei. Mieti kovemmin. Onko meitä edes pelastettu? Mitä jos tämä paikka onkin se, jossa Aiyaa pidettiin Rannikolla vankina? Mitä jos Fioreden halusi meidät tänne alun alkaenkin?

”Miksi puhiset noin raskaasti?” Anastia kysyi ja yritti kuikuilla Caidaksen kasvoja.

”En puhise”, hän murahti vastauksena.

”Puhisitpa”, Anastia sanoi ja jättäytyi taas hänen taakseen. Hiljaisuutta ei kestänyt kauaa. ”Äiti näytti aika pahalta.”

Caidaksen hartiat lysähtivät hieman. ”Niin näytti. Hän... Moni muu olisi jo kuollut. Äitisi on demoneista sisukkain.”

”Niin on”, Anastia sanoi ylpeänä.

Caidas yllättyi päästessään yhdeksän askelta eteenpäin ennen uutta kysymystä – hän oli veikannut kuutta.

”Kuule, Caidas... Miksi Pamsille kävi niin? Miksei hän ollut oma itsensä?” Aiya kysyi.

Caidas huokaisi ja kääntyi katsoakseen Anastian tummiin silmiin. ”Kaikki tämä on varmasti ollut sinulle järkyttävää, ja sinulla on yhtä paljon kysymyksiä kuin minullakin. Jos olisin sinä, miettiisin jatkossa kahdesti, kannattaako hypätä salaa perässäni portaaliin. Sinun ei olisi kuulunut todistaa mitään näistä kauheuksista.”

Anastia katsoi tuimana sivulle, mutta sanoi: ”Sitten en ehkä olisi nähnyt äitiä.”

”Kyllä olisit. Minähän lupasin tuoda hänet kotiin. Näinkö vähän luotat enosi kykyihin?”

”Olisit kuitenkin vain harhautunut Moornan matkaan kuten aiemmalla reissullasi.”

Caidas tyrskähti ja risti käsivartensa. ”Mitä sinä siitä tiedät?”

”Setä Julma kertoi, että jätit tehtäväsi Remenassa Moornan takia.”

Caidas räpäytti hitaasti silmiään. ”Vai niin.”

”Hän sanoi myös katuvansa, että antoi sinulle kenraalin tittelin, ja toivoi minun tulevan enemmän äitiini kuin sinuun.”

”Olet varmasti jo tarpeeksi vanha ymmärtämään, että Vitali Vanhalda ei oikein perusta minusta.”

Anastia suoristi nahkaisen talvitakkinsa hihoja ja kohotti sitten leukaansa. ”Minusta sinä olisit hyvä kenraali, jos tekisit kuten äiti ja keskittyisit olennaiseen. Kuten Simax ennen lähtöämme sanoi, sinä jaksat kyllä halailla Moornaa –”

Caidaksen taikuus lävähti ilmassa varoittavasti. Anastian silmät levisivät hieman, mutta muuten hän ei värähtänyt. Toisessa tilanteessa Caidas kehuisi tämän hermoja, mutta hänen omansa alkoivat olla kireät.

”Anastia, vaikka et ole enää pieni lapsi, sinä et vielä ymmärrä tätä maailmaa. Tiedän, että olet peloissasi äitisi kohtalosta, mutta –”

Kesken lauseen Caidas suoristautui. Anastiakin valpastui.

Caidas kääntyi ympäri niin nopeasti, että märkä tukka läimähti poskille. Taikuus – niin hänen kuin Anastiankin – levittäytyi luolaston eri mutkiin.

”Minä tunnen...”

He molemmat sanoivat samat sanat ja enempää miettimättä sän-täsivät samaan suuntaan, syvemmälle luolastoon, vastavirtaan kirkkaassa joessa.

He olivat tunteneet samat värähdykset.

Tulta ja metallia.

Moorna ja Aiya olivat lähellä.

”Tännepäin!” Caidas huudahti Anastialle.

Caidas oli matkannut Moornan kanssa niin pitkään, ettei alkuun tajunnut voivansa kiittää demoninnopeaa juoksua. Hän ei antanut edes kapean jokiluolaston hidastaa itseään. Anastia pysyi hyvin kintereillä. Helpotus joudutti matkantekoa, sai jalat tikkaamaan kosteaan maahan nopeammin.

Tiesin, että olette elossa.

Caidas seurasi aina vain voimistuvaa Aiyan taikuuden tuntua. Moornan taikuus kaikui myös tummissa kiviseinissä, kutsuvana ja askel askeleelta selvempänä.

Joen virtaus oli hiljennyt, ja se ulottui enää heidän nilkkoihinsa. Juokseminen mutkittelevassa purossa kävi koko ajan helpommaksi.

”Tuolla!” Anastia henkäisi juuri ennen kuin tutut hahmot ilmes-tyivät heidän eteensä.

Caidas loikkasi Moornaa ja Aiyaa kohti, mutta pysähtyi nähtyään, mitä tapahtui.

”Älkää tulko lähemmäs”, Aiya sanoi huohottaen, selin heihin.
”Puoliverinen on vaarallinen!”

Voi ei.

Moornaa kohti osoitti kymmeniä metallisia piikkejä.

Luku 2

”Aiya, mitä ihmettä sinä –!” Caidas huudahti kädet rauhoittelevasti pystyssä.

”Caidas, pidä Anastia turvassa.”

Siskon sana oli *käskey*, ei pyyntö. Se piti Caidaksen aloillaan, mutta hän elehti epätoivoisena. ”Aiya, tuo on *Moorna* –”

”Niin on. Ja minun on syytä epäillä, että hän on ongelmienne lähde.”

Anastia katsoi hämillään vuoroin äitiään, vuoroin Caidasta.

”Mitä ihmettä sinä horiset?” Caidas kysyi. Tämä ei voinut olla totta. Aiya oli sekaisin, ehkä vankeutensa jäljiltä, ehkä sysihunajan takia.

Sisko vilkaisi nopeasti taakseen. Katse märkien suortuvien takana oli hurjempi kuin koskaan. Hän tärisi ponnistelusta. ”Mieti, Caidas. Heti kun tämä puoliverinen astui kuvioihin, olemme rämpineet ongelmasta toiseen. Hän työskentelee Fioredenille.”

Moorna älähti vastalauseena, mutta pysyi aloillaan. Mustat liekit pauhasivat hänen käsiensä ympärillä. Moornan taikuus oli yhtä paniikissa kuin tyttö itsekkin.

Tämä luola oli kuivempi ja korkeampi kuin se, mistä Caidas ja Anastia olivat havahtuneet, sillä joki oli jäänyt taakse. Ehkä Aiya oli saartanut Moornan tänne, umpikujaan.

”Äiti!” Anastia kiljaisi.